

"En keskin tarik olan aşk, nefisten elini çeker, fakat mâşuk-u mecazîye yapışır. Onun zevâlini bulduktan sonra Mahbûb-u Hakikîye gider." İzah eder misiniz?

"Evet, şu tarik daha kısadır. Çünkü dört hatvedir. Acz, elini nefisten çekse, doğrudan doğruya Kadîr-i Zülcelâle verir. Halbuki, en keskin tarik olan aşk, nefisten elini çeker, fakat mâşuk-u mecazîye yapışır. Onun zevâlini bulduktan sonra Mahbûb-u Hakikîye gider."(1)

Kalbi "**Vedud**" ismine götüren aşk iki türdür. **Birisi**, Allah namına olan ve ona götüren aşktır ki, buna "**aşk-ı hakiki**" denir; bu aşkta zarar ve risk yoktur.

Diğeri ise, önce mahlukatı mahlukat hesabına sever ve onda fena ve zeval tokadını yedikten sonra hakiki aşka yönelir. Bu aşka da "**aşk-ı mecazi**" denir ki, bu aşkın zarar ve riskleri çoktur. Zira mahbuplarda boğulma ve çıkamama durumu olabilir. Yani kalp deneme yanılma metodu gibi uzun ve riskli bir yol ile İlahi aşka ulaşıyor.

Tasavvuf geleneğinde **Vedud** isminde mecazi aşk galip olduğu için, yani önce mahlukatı sever sonra Allah'a yönelir, ondan sonra hakiki aşkı bulur. Bu yol yani aşağıdan yukarıya seyrü süluk tarzı çok zor ve tehlikeli olmasından, hiçbir zaman dört hatveli olan Risale-i Nur mesleğine yetişemiyor.

İnsan yukarıdan aşağıya doğru sevebilir, yani önce Allah'ı sever sonra onun namına mahlukatını sever. Bunda ne tehlike ne de zarar yoktur, bu Risale-i Nur'un da yoludur. Bu tarz sevmeye, yani Allah namına sevmeye **Vedud** isminin tecellisi olarak bakabiliriz.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Altıncı Söz'ün Zeyli, Hatime.](#)